Katerina Kouzmitcheva | Belarus | 2. ročník | 2024/2025
vedoucí práce | prof. PhDr. Vladimir Birgus

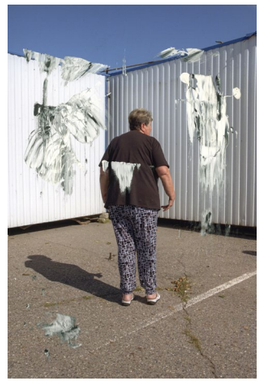

Katerina Kouzmitcheva | Belarus | 2. ročník | 2024/20245
vedoucí práce | prof. PhDr. Vladimir Birgus

JAK JÍST V NOCI

Ve společnostech formovaných ideologickými režimy — jako byl bývalý Sovětský svaz nebo dnešní Čína — nejsou pohádky děděny, ale konstruovány. Nejde o příběhy, které se předávají z generace na generaci, ale o iluze vytvořené proto, aby uklidnily, rozptýlily a ovládaly. Navenek působí živě, dokonce krásně — ale při sebemenším doteku se jejich švy začnou rozpadat.

Moji předci pocházeli z Ukrajiny, Běloruska a Ruska — rodová linie rozprostřená přes hranice, které se měnily rychleji než příběhy, které je měly upevnit. Za sovětského režimu byly tyto vrstvené identity sloučeny do jediného, státem schváleného vyprávění. Vyrůstala jsem uvnitř této verze světa — utěšována její jednoduchostí, ale stále si vědom*a tichých míst, kde něco chybělo.

Ale příběh neskončil. V Bělorusku — mé rodné zemi — pokračuje dál. Jeho jazyk je dnes uhlazenější, jeho symboly aktualizované, ale rytmus zůstává nezměněný. Když se vracím, atmosféra působí jemně pokřiveně: ulice mírně vychýlené, významy nenápadně přeskládané. Jako by země žila uvnitř snu, který se stále vypráví — snu, jenž se brání probuzení.

Tato fotografická série zkoumá právě tento nesoulad — mezi pamětí a konstrukcí, mezi osobním a předepsaným. Čerpá z tónu Andersenových pohádek, kde krása a strach kráčí bok po boku a hranice mezi smyslem a nesmyslem se rozplývá. V takových krajinách se i paměť stává nestálou.

HOW TO EAT AT NIGHT

In societies shaped by ideological regimes — like the former USSR or modern-day China — fairy tales are not inherited, but engineered. These are not stories passed down, but illusions constructed to soothe, distract, and control. On the surface, they appear vivid, even beautiful — but with the lightest touch, their seams begin to loosen.

My ancestors came from Ukraine, Belarus, and Russia — a lineage stretched across borders that shifted faster than the stories meant to fix them. Under the Soviet regime, these layered identities were collapsed into a single, state-approved narrative. I grew up inside that version of the world — comforted by its simplicity, yet always aware of the quiet spaces where something was missing.

But the story didn't end. In Belarus — my motherland — the tale continues. Its language is smoother now, its symbols updated, but the rhythm remains unchanged. When I return, the atmosphere feels gently distorted: streets slightly misaligned, meanings subtly rearranged. It's as if the country lives inside a dream still being told — a dream that resists waking.

This photographic series explores that dissonance — between memory and invention, between the personal and the prescribed.It draws from the tone of fairy tales, where beauty and fear walk side by side, and the line between sense and nonsense wears thin. In such landscapes, even memory becomes unstable.